

Josh Groban: Rád lidi rozesmávám, ale moje hudba je vždycky rozpláče

The Telegraph, Craig McLean, 18. března 2013

Josh Groban to natřel těm, kteří ho ve škole šikanovali: stal se pop-operním idolem ženských srdcí. Ovšem v poslední době tento sólový umělec přitahuje drsnější dav: kohokoliv, kdo nesnáší jeho hudbu.

V prázdné jídelně hotelu Central Park mi Josh Groban, tenorový gigant popery s 25 miliony prodaných nosičů, které potvrzují jeho pozici v žánru, vypráví vše o společníkovi, se kterým nyní spí.

V dřívějších letech mu v posteli dělala společnost např. January Jones (ještě před tím než hrála v seriálu Mad Men), do které byl bláznivě zamilovaný, a údajně i Katy Perry. Ale tento společník je jiný. „Sedí u mé postele,“ říká Groban o obrovském, vycpaném SpongeBobovi, kterého dostal od fanyanky.

Davy obdivem nešetřících fanoušků (zejména ženského pohlaví) jsou celé žhavé svému 32-letému idolu kdykoliv vnutit doma vyrobené polštáře, ozdobné polštářky, panenky a podobné věci. „Grobanites“ jsou nade vše pochybnost fanatické, ale jsou také štědré.

„Obvykle si musím dát pozor, abych si moc věcí nenechal. Někdy jde to, co dostanu, do skladu, někdy udělám aukci těchto věcí pro děti,“ říká s odkazem na svou nadaci „Find Your Light“, která (na počest jeho vlastní, k hudbě vstřícné střední školy v Los Angeles) shání peníze na umělecké vzdělávání.

„Ale ten obrovský polštář ve tvaru SpongeBoba byl tak legrační, že jsem si ho nechal. Nejdřív seděl na gauči, pak se přestěhoval do mé ložnice. Můj pes se ho moc bál a jen díky tomu ho nezačal okusovat. Můj pes totiž okusuje naprosto všechno, ale SpongeBoba se z nějakého důvodu bojí.“

Groban je v současnosti nezadaný, takže lepší společnost asi momentálně mít nebude. A samotářský život sólového umělce, dokonce i tak globálně úspěšného jako je Groban, může být těžký.

„Na jednu stranu se s nikým nedělíte o hotovost“, říká. „A nemusíte se snažit vycházet se 100 různými egypty. Na druhou stranu žijete osamělý život – žijete od jednoho hotelového okna ke druhému.“

Nedávno mu byl tento fakt silně připomenut. Než se přestěhoval do New Yorku, byl právě tento hotel na Manhattanu, kde teď sedíme, jeho oblíbeným přechodným bydlištěm, a to do té míry, že za svůj 65. pobyt dostal košík s ovocem.

„Je skvělé, když máte super vztah a můžete si každý den skypovat,“ říká. „Ale je to utrpení, když se vám po tom druhém každý den stýská. Jsem momentálně nezadaný, což má svoje výhody. Navíc když jste pořád na cestách, tak ani nemáte čas někoho potkat.“

„Nejsem Gene Simmons,“ usmívá se, když zmiňuje chlípného zpěváka skupiny Kiss. „Prostě nedokážu jen

tak sejít do hotelového lobby a na večerní rande si někoho vybrat. Takže trávím čas v hotelovém pokoji hraním her na iPhoneu. Prostě, člověče, žiju svůj sen!“

Včera večer nebyl Groban sám ani zdaleka. Vystupoval v Allenově sále v newyorském Lincolnově centru. Sál má okna od podlahy až po strop, takže nabízí senzační výhled na jihozápadní roh Central parku, na spodní část Trumpovy věže a kdesi v dálce až na Manhattan. A na pozadí tohoto úžasného výhledu se konalo vystoupení Grobana, jeho třináctičlenné kapely (kytary, baskytara, bubny, bicí, piáno, smyčce, žestě) a čtrnáctičlenného gospelového sboru.

V sále bylo pouhých 200 hostů, ale byl v tom jeden háček: dalších 30 000 fanoušků sledovalo koncert v kinech napříč Amerikou, kam byl přenášen na živo. „Máma, táta a bratr se dívají v Los Angeles – ahoj!“ rozzářil se Josh v jednu chvíli.

Jeho první album bylo vydáno před 12 lety a Groban dospěl v digitální éře. Nicméně pirátské kopie a snížení prodejnosti kvůli prodejm on-line mu ublížilo méně než ostatním, protože jeho obecně starší publikum dává stále ve velké míře přednost uklidňující fyzičnosti CD před přeludem v podobě skladeb na iTunes.

Koncert v Lincolnově centru na propagaci jeho nového, v pořadí již šestého alba *All That Echoes* (o týden později se stalo jedničkou v amerických hitparádách a sesadilo z vedoucí pozice Justina Biebera) byl velkolepou multimediální podívanou. Zazněly na něm klasické hity, které Josh interpretuje jako nikdo jiný (např. *You Raise Me Up* - v X-faktoru velmi oblíbená a životního optimismu plná skladba), dále známé cover verze (*Vincent* Dona McLeana) a také nové melodie jako např. nový singl *Brave*. A v pauzách mezi písněmi odpovídal Josh na otázky fanoušků zaslané prostřednictvím sociálních médií.

Například „Aisha“ se prostřednictvím Twitteru zeptala, co je nejbáznivější položka na Joshově seznamu věcí, které chce udělat, než zemře. „Je mi jen 31,“ odpovídá Josh do nadšeného smíchu v sále. „Jsem v podstatě bázlivý od přírody, takže žádný bungee jumping. Ale rád bych skočil padákem, a kdybych při tom měl náhlavní mikrofón jako Britney Spears, tak bych měl díky větru přirozené vibráto.“ „Josh“ (také přes Twitter) chce, aby Groban popsal sám sebe skrz tanec.

„Hmm,“ chvíli váhá, než se pustí do svého standardního tanečního čísla, ke kterému přidává následující popis: „poník, který ne zcela ovládá své končetiny, potom vidlička uvízlá v drtiči odpadků a nakonec robot“. Po odhalení, že spí se SpongeBobem, a po téměř perfektní imitaci Gluma, se Josh vrací k práci: „A nyní jedna z mých vůbec nejoblíbenějších filmových písní, jejímž spoluautorem je Charlie Chaplin: jmenuje se *Smile*.“

Tohle je prostě Joshův styl: smích, vtip, nádherná píseň. Kombinace talentů, která ho jako raketu vystřelila hodně vysoko ze startovní pozice. Jak sám o svých začátcích v hudebním průmyslu říká: „Lidé o hlasu, jako je ten můj, před tím neslyšeli. Byl tu třeba Andrea Bocelli, ale to byla jiná kategorie. Byl to proslulý italský tenor po boku Pavarottiho.“

A já dodávám, že Bocelli je Ital. Od něj čekáte, že bude znít tak, jak zní, kdežto Groban vyrůstal jako v podstatě obyčejný syn obchodníka a učitelky v dobré čtvrti Los Angeles. „Přesně tak, osmnáctileté dítě z L.A. s velkým, mohutným hlasem, které zpívalo nejen italské písně, ale také anglický pop.“

A byl to právě ten velký hlas, který ho rychle dostal hodně daleko. Zpíval v Salt Lake City po boku Charlotte Church na závěrečném ceremoniálu zimní olympiády, který na celém světě sledovala skoro miliarda lidí. O dva roky později vystupoval v Houstonu na Super Bowlu XXXVIII, tedy v roce, který proslavila Janet Jackson a její „Nipplegate“ (*Bradavková aféra, pozn. překl.*)

„Bylo to totální šílenství,“ říká a kroutí hlavou. „Nevěděli jsme, co se tam děje. Vzali nás nahoru do boxu, abychom se podívali na zbytek zápasu. Najednou celé publikum udělalo „Ó!“ a když jsme se podívali dolů,

naše první reakce byla: „Že by to byl loket?“

„A Steven Tyler, který byl v tom boxu s námi, jelikož Aerosmith chvíli před tím taky hráli, povídá: „No, chlape, tak to byla k...“. Od té doby vystupoval Josh nejen ve Vatikánu, ale zpíval i pro Oprah Winfrey a děлил se o pódium kromě jiných také s Arethou Franklin, Eltonem Johnem a Celine Dion (která věří, že Groban má „hlas anděla“).

Na olympiádě zpíval Josh na playback. Na Super Bowlu se ujal povinnosti zazpívat národní hymnu. Takže není povolanejší osoby, která by nám pomohla nahlédnout do hodně diskutovaného otvírání pusy na playback, když Beyoncé v lednu na prezidentské inauguraci „zpívala“ hymnu USA „Hvězdami posetý prapor“. Josh Beyoncé zná, dokonce s ní v r. 2005 zpíval na Oskarech. Sympatizoval s ní, když se její vystoupení probíralo v médiích? Groban, známý svou přátelskostí a bystrostí, udělá krátkou pauzu před tím, než odpoví.

„To je těžké, protože i já jsem byl kdysi přinucen zpívat na playback. Tehdy večer to museli udělat všichni. Bylo mi 21 a moje kariéra byla ve fázi, kdy show byla pro organizátory přednější. Prostě mi řekli: 'Hele, chlape, budeš otvírat pusu do nahrávky. Protože pokud hodláme zhasnout oheň v momentu, kdy zazní ta správná nota, tak to musí být ta nota na nahrávce'. Ale to bylo naposled, kdy jsem něco takového udělal.“ Už nikdy nezpíval na playback? „Ne, radši bych zrušil představení v jeho průběhu. Nebo bych nechal publikum zpívat s sebou a řekl bych, že mi není dobře, než zpívat na playback“.

Musel bojovat, aby mohl na Super Bowlu zpívat naživo? „To už jsem byl v takové pozici, kdy jsem si mohl dovolit říct: 'Já to chci udělat takto.' A jsem přesvědčený o tom, že lidé mají na výběr. Nechápejte mě špatně, neviním Beyoncé za její volbu. Ale byla to volba. A možná, že i já takovou volbu v budoucnu udělám. Tady nejde o to být papežštější než papež. Víme, že Beyoncé je jedna z nejtalentovanějších zpěvaček současnosti. Víme, že umí podat skvělý výkon.“

„Ale co nemůžu vystát, je“ říká pevně, „když je u zpěváků, kteří nemají dobrou techniku, kteří si opravdu nezaslouží, aby byli na hlavním pódiu, používáno automatické ladění. A pak díky automatickému ladění dostanou Grammy. V tom případě s tím mám fakt problém.“ Jmenovat nikoho nechce.

Groban je ta nejméně nudná celebrita, jakou si vůbec dokážete představit. Svým smyslem pro humor si získal stejný počet fanoušků jako svým zpěvem (internet je plný blogerských příspěvků typu „Miluju Joshe Grobana, ale neposlouchám jeho hudbu“).

Ale když dojde na „řemeslo“, nemůže být vážnější nebo víc staroškolský. Minulý rok způsobil menší senzaci, když během chaotického vystoupení Lindsay Lohan v Saturday Night Live napsal tento tweet: „Mám i nadále cvičit a tvrdě pracovat nebo už to není nutné?“ A několik týdnů poté, co jsme spolu mluvili, opustil natáčení první epizody talk show VH1 Jenny McCarthy údajně proto, že měl výhrady jak k navrhovaným otázkám, tak k dalším hostům - skupině go-go tanečnic.

Je hluboko uvnitř stejně staromódní jako hudba, kterou dělá? Svádí mě to k otázce: jak se staví k lascivnosti v popu? Vyprávím mu, jak byly v r. 2011 Rihanna i Christina Aguilera Ofcomem (*britská obdoba Českého telekomunikačního úřadu, pozn. překl.*) kritizovány za své vystoupení na britském X-faktoru. „Daly si francouzáka?“ uvažuje, jako by to bylo jeho zbožným přáním. „Kousek zadečku vykoul, kde neměl? Jen si představuju.“

Má pravdu, jak už to tak bývá. „Vážně jsem se trefil? Úžasné!“ Takže nemá nic proti tomu, když pop zajde trochu moc daleko? „Že je odvážný až lascivní? Podívejte se,“ krčí věcně rameny, „to je pop music. Nemůžu nikoho soudit za to, jakou marketingovou taktiku k propagaci popu používá. Můžeme sice nadávat na

* Narážka na závěrečný ceremoniál Olympijských her v Salt Lake City, kde byl olympijský oheň zhašen za doznívajících tónů „The Prayer“.

přeseexualizovanost popu, ale on vlastně není jiný, než býval.“

„To jen my jsme hodně otupěli a co je dnes povoleno, bylo dřív nemyslitelné. Ale tak to prostě je, tak to v popu funguje. V mnoha žánrech musíte lidi neustále šokovat. A jestli se chcete stát top popovou hvězdou, musíte lidem neustále dávat něco, o čem mohou blogovat. Jen hudba nestačí.“ Budiž řečeno, že Josh je rád, že se po něm nechce, aby se, řekněme, chytal za rozkrok nebo nosil kalhoty pod spodkami. „V takovém světě bych se cítil velmi nepohodlně. Mám velké štěstí, že lidi šokovat nemusím.“

„Jsem rád, že můžu splynout s davem a že můžu dělat takovou muziku, jaká se mi líbí. Je to vlastně jednoduché a chtěl bych u toho zůstat. Kdykoliv se objeví něco, co cítím v náznaku jako osobní nebo skandální, prostě jdu pryč...“ Otřese se odporem. „Když uvidím paparazzi schovávající se někde v křoví, říkám si...“ – předvádí ztuhnutí v záchvatu paniky - „Co jsem udělal?“

Jeho hlasový talent je mu snad dán od Boha nebo od přírody, ale jeho schopnost lidi rozesmát se vynořovala postupně díky dlouhodobému tréninku. Ve škole to byl „obranný mechanismus“: „Řeknu ti vtip, pokud mi nestrčíš hlavu do záchodu.“

„Přesně tak, vozili se po mě. Byl jsem hudební podivín, takže jsem používal třídní klaunovství, vtipnost a pohotovost k uklidnění situace nebo abych byl schopen umlčet někoho, kdo na mě šel s brutální idiocií. Když jsem byl mladší, tak jsem nevěděl, že si tím zároveň humor vybrušuju, ale je to hezké. Vždycky mě bavilo rozesmávat lidi. A je ironií, že moje hudba lidi obvykle rozpláče,“ žertuje (zejména „*You Raise Me Up*“ je hodně oblíbená nejen na svatbách, ale i na pohřbech). „Ale myslím, že to prostě plyne ze schizofrenní povahy mé kariéry.“

Už v době, kdy byl Josh studentem na umělecké střední škole, neušel jeho hlasový talent pozornosti Davida Fostera, který je známý nejen jako producent Barbry Streisand nebo Celine Dion, ale také jako skladatel či mentor Michaela Bublého. Tento Kanadán je často označován jako Joshův velký rival, ale Američan trvá na tom, že jsou dobří přátelé a to nejen proto, že sdílejí podobně neuctivý přístup k práci.

„Michael je další perfektní příklad,“ říká Groban, oblečený tak, aby nebudil pozornost (do praktického svetru a kostkované košile), a usrkávající ledový čaj. „Má fantastický hlas a taky je to úplný blázen. Proto se z nás stali kamarádi. Miluju to. A pro takové lidi je tu určitě víc prostoru.“

„Umění je postaveno na piedestal,“ rozvíjí myšlenku Groban. „Ale my ne. Vždycky jsem se snažil o to, aby hudba lidi při poslechu povznášela, odnášela je do jiných dimenzí. Ale jakmile hudba dozní, můžete se vrátit zpátky do reality. Tohle mám rád, protože si myslím, že se tak dá k lidem přenést víc emocí.“

A není mnoho moderních zpěváků, kteří to dokážou. Jedním z výjimečných příkladů je Robbie Williams a Bublému se to taky daří. „Je to záležitost staré školy,“ potvrzuje Groban. „Když vidíte některé umělce minulé doby dělat estrády, nemůžete si nevšimnout, jak skvěle je dělají. Je možné dělat oboje. Můžete někoho rozplakat svou písní o lásce. A pak můžete jít a říct vtip o prdění.“

On sám je první, kdo přizná, že nepěvecké talenty (vtipy o prdění, chcete-li) za něj udělaly kus práce, co se jeho renomé v Británii týká. Tam je totiž dobře známý nejen jako zpěvák, ale také jako host a moderátor pořadu *Never Mind The Buzzcocks* s mimořádně trefným smyslem pro humor.

Jako host, který nezkaží žádnou zábavu, se osvědčil také v *Show* Grahama Nortona nebo Jimmyho Kimmela. U Kimmela se proslavil zejména tím, že využil svůj talent na skládání písniček a hru na klavír a převedl nadčasové tweety Kanyeho Westa do obrovsky zábavných songů. (Určitě stojí za to, abyste si je našli na YouTube.) „Kanyeho tweety jsem už znal,“ vysvětluje. „Sledoval jsem Kanyeho na Twitteru a vždycky jsem se skvěle pobavil. Doufám, že ví, jak je zábavný.“

Velkou službu Joshovi prokázaly i jeho herecké role. Hrál přehnanou verzi sebe sama v seriálu Glee, právníka a totálního hňupa v romantické komedii Bláznivá, zatracená láska (po boku Emmy Stone a Ryana Goslinga) a opilého bratra v americké verzi seriálu Kancl. V posledním případě mu byl opět dobrým přítelem Twitter.

Josh na Twitteru sleduje Mindy Kaling, herečku a producentku Kanclu (ta má i vlastní vtipnou šou nazvanou Projekt Mindy). V r. 2011 napsala Joshovi přes Twitter vzkaz. Kaling zdůrazňuje, že se před tím nikdy nepotkali, ale měli hodně společných přátel a ji zajímalo, co má v plánu. „Řekla, že jestli jsem ve městě, tak (herec/scénárista) BJ Novak má takový jeden nápad do scénáře a že kdybych byl ve městě, byla by z toho epizodní role k popukání.“

„Úplnou náhodou“ měl Groban v L.A. koncert večer před tím, než se mělo natáčet. „Takže jsem slezl z jeviště, chvíli jsem si pospal, vstal jsem ve 4 ráno a šel na natáčení.“ A herecké role stále přicházejí. Letos bude mít premiéru další film, ve kterém hraje, Coffee Town. A příští měsíc letí do Británie, aby natočil roli v další, zatím utajované filmové komedii.

Nechci vám napovídat, ale myslím, že všechny tyto role představují jeho druhou stránku. Nicméně lidé, kteří ho neznají, si mohou udělat sice jednoznačný, leč nesprávný obrázek o tom, jaký doopravdy je. „Arogantní pitomec, klidně to řekněte,“ vychrlí na mě úsměvem. No, dobře. Ale ty role, které hraje, to jsou samí, no, jak to říct, hrozní chlapi.

„Já to miluju!“ rozzáří se. „To všechno jsem já. Pokud jde o moji hudbu, jsem velmi seriózní, ale sebe neberu vážně ani trochu. Když je čas zpívat, jsem součástí písně. Ale když je čas dělat si legraci, ani nevím, kdo ten zpívající chlápek byl. A mimo jeviště jsem taky takový.“

„Hudbou si nezískáte každého,“ uvažuje nahlas. „Ale to nejmenší je, že můžu jít po ulici a cítit, že lidé vědí, jaký jsem člověk, že znají obě mé stránky. Nesnesl bych, kdyby mě měli za toho chlápka, co na ně zírá z billboardu. To by byla taková nuda!“

A teď musí jít Josh Groban domů. Má rande s košíkem ovoce a hrou na iPhone. Vždyť jak sám říká, žije svůj sen.

„*All That Echoes*“ (Warner Bros.) je nyní v prodeji. Turné Joshne Grobana po Velké Británii začíná 14. června v O2 aréně v Londýně. Viz joshgroban.com.

Fotografie č. 1 od Chrise Bucka

Fotografie č. 2 – Warner Bros Picture

(převzato z: <http://www.telegraph.co.uk/culture/music/rockandpopfeatures/9926931/Josh-Groban-I-like-making-people-laugh-but-my-musics-always-making-them-cry.html>)

Josh Groban: I like making people laugh - but my music's always making them cry

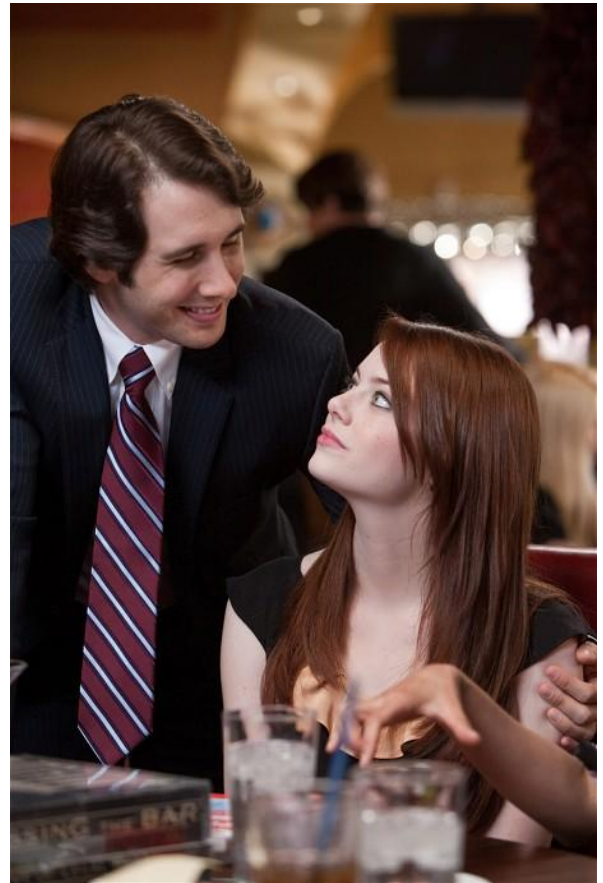
The Telegraph, Craig McLean, 18 Mar 2013

Josh Groban defied the school bullies to become a 'popera' heartthrob. Now the solo artist is wooing a tougher crowd: anybody who hates his music.

In the deserted dining room of a Central Park hotel, Josh Groban – titan-tenor of popera, with the 25 million album sales to prove it – is telling me all about his latest sleeping companion.

Groban's previous paramours include a pre-*Mad Men* January Jones (with whom he was "madly in love") and, allegedly, Katy Perry. But this one is different. "He sits next to my bed," Groban says of the giant, stuffed SpongeBob SquarePants figure gifted him by a fan.

The American singer's legions of adoring (mainly female) fans are ever-eager to press homemade pillows, cushions, dolls and the like upon the 32 year-old. They're undoubtedly rabid, these "Grobanites", but they're generous too.

"Usually I have to be careful about keeping too much stuff. Sometimes it goes in storage; sometimes I auction stuff off for kids," he says, referring to his Find Your Light foundation, which – in tribute to his own music-friendly high school in Los Angeles – raises money for arts education.

"But this giant SpongeBob pillow was just too funny, so I kept him. He sat on top of my couch, then he moved into my bedroom. My dog was too afraid to chew him up. And he chews everything, but for some reason SpongeBob intimidates him."

Groban is currently single, so this is as good as it gets for him right now. And the lonely life of the solo artist – even one as globally successful as Groban – can be trying.

"On the one hand I'm not splitting the cash with anyone," he says. "And you're not having to deal with 100 different egos. On the other, you are living a solitary life – you're living from hotel window to hotel window."

He's just been presented with a stark reminder of this fact. Before he moved to New York, this hotel was Groban's preferred pied-à-terre in Manhattan, so much so that he was recently presented with a fruit bowl marking his 65th stay.

"It's great if you have a rock of a relationship that you can Skype with everyday," he says. "But then it's misery when you miss that person every day. I am single right now, which has its perks. But at the same time, you don't have time to meet anybody on the road.

"I'm not Gene Simmons," he smiles, referring to the libidinous singer with Kiss. "I can't just stroll down to the hotel lobby and pick my date for the evening. So I spend my time playing iPhone games in my room. Living the dream, man!"

The previous evening Groban was far from alone. He played in The Allen Room in New York's Lincoln Center. The venue has floor-to-ceiling windows offering sensational views of the south-west corner of

Central Park, the bottom of Trump Tower, and Manhattan far below. Groban, a 13-piece band (guitars, bass, drums, percussion, piano, strings, brass), plus a 14-strong gospel choir, performed with the window as a backdrop.

There were 200 guests in the room, but there was a twist: another 30,000 fans were watching in cinemas across America, to which the concert was being broadcast live. “My mum and dad and brother are watching in Los Angeles – hi!” Groban beamed at one point.

His first album was released 12 years ago, and Groban has come of age in the digital era. Yet he’s suffered less than most from bootlegging and online cannibalising of sales, his generally older audience still largely preferring the reassuring physicality of a CD to the phantom nature of iTunes.

That said, this concert to launch his new, sixth album, *All That Echoes* – one week later it would hit number one in the American charts, knocking Justin Bieber from the top spot – was a multimedia extravaganza. In between powerful renditions of Groban classics like the life-affirming *X Factor* staple *You Raise Me Up*, familiar covers (Don McLean’s *Vincent*), and new tunes like the current single *Brave*, the singer took questions from fans via social media.

So, “Aisha” asked via Twitter, what is the one “crazy” thing left on Groban’s bucket list? “I’m only 31,” he replied to much giddy laughter in the room. “Well, I’m a fearful person by nature, so no bungee jumping. But I would like to skydive, and have a Britney Spears head-mic so the wind gave me natural vibrato.” “Josh”, also via Twitter, wants Groban to describe himself through dance.

“Hmm,” he ponders, briefly, before embarking on a routine that he describes as “flailing pony, then fork in the garbage disposal, then robot”. Then, after the revelation about the SpongeBob he sleeps with and a near-perfect impersonation of Gollum, Groban gets down to business: “And now, one of my all-time favourite movie songs, co-written by Charlie Chaplin – *Smile*.”

This is the Josh Groban Way: a laugh, a joke, a beautiful song. It’s a combination of talents that have propelled him far from his idiosyncratic beginnings. As he says of his early days in the music industry: “A voice like mine was unheard of. We had someone like Andrea Bocelli, but he was in a different category. He was this renowned Italian tenor along the lines of Pavarotti.”

And, I offer, Bocelli is Italian – you expect him to sound like that. Whereas Groban was raised in a well-to-do Los Angeles neighbourhood, the somewhat vanilla son of a businessman father and teacher mother. “Exactly – an 18-year-old kid from LA with a big booming voice who wasn’t just singing Italian songs but English pop songs as well.”

That big booming voice took him far, fast. Alongside Charlotte Church he sang at the closing ceremony of the 2002 Winter Olympics in Salt Lake City, reaching a worldwide audience of nearly a billion. Two years later he performed in Houston at Super Bowl XXXVIII, the year of Janet Jackson and “Nipplegate”.

“That was total madness,” he says with a shake of his head. “We didn’t know what was going on. We got taken up to a box to watch the rest of the game. And the whole audience suddenly goes, ‘Ooh!’ And we’re looking down, going, ‘Is that an elbow?’

“And Steven Tyler was in the booth with us – Aerosmith had just performed too – and he was like, ‘Yeah, man, that was t-----.’” He’s since performed at the Vatican, serenaded Oprah Winfrey, and shared the stage with, among others, Aretha Franklin, Elton John and Celine Dion (who believes Groban has “the voice of an angel”).

At the Olympics, Groban lip-synched. At the Super Bowl, he took on national anthem duties. So he’s uniquely placed to offer insight into Beyoncé’s much-discussed miming of *The Star-Spangled Banner* at the American presidential inauguration in January. Groban knows Beyoncé, and performed with her at the 2005 Oscars. Did he sympathise with her? Groban, super-affable and whipsmart, pauses briefly before answering.

"It's hard to say because I was forced to lip-synch. Everybody had to that night. And it was at a stage in my career where to them it was just about the show and it was, 'Hey kid, you're gonna do it to a [backing] track – and if we're gonna get the flame out at the right note, it has to be the note on track.' I did that when I was 21, and I've never done it again." He's never lip-synched since? "No. I would rather cancel a show midway through. Or have the audience sing along, and say I'm sick, than lip-synch."

Did he have to fight to sing live at the Super Bowl? "At that point you're at a point [in your career] where you just say, 'This is the way I want to do it.' And I believe that people can choose. Don't get me wrong, I don't fault Beyoncé for her choice. But it was a choice. And maybe I'd make that choice in the future. There's no 'holier than thou' mentality here. We know that Beyoncé is one of the most talented singers on the planet, period. We know she can bring it.

"But what I can't stand," he states firmly, "is when auto-tune is used for singers who really don't have good technique, who don't really deserve to be on the main stage. And they auto-tune themselves to a Grammy. That's when I have a problem." And no, he won't name any names.

Groban is the least stuffy celebrity imaginable, one who has won as many fans with his sense of humour as he has for his singing (the internet is full of blog posts along the lines of "I Love Josh Groban But I Do Not Listen to His Music").

But when it comes to "the craft", he couldn't be more serious or old-school. Last year he caused a minor sensation by tweeting the following during Lindsay Lohan's shambolic appearance on *Saturday Night Live*: "Should I keep practising and working hard at what I do, or is that not necessary any more?" And a few weeks after we spoke, Groban fled the set of the first episode of Jenny McCarthy's VH1 chat show, reportedly because he objected to both the proposed questions and fellow guests, a troupe of go-go dancers.

Deep down, is he as old-fashioned as his music? Where, one wonders, does he stand on prurience in pop? I tell him how, in 2011, Rihanna and Christina Aguilera were both censured by Ofcom for their performances on the British *X Factor*. "They were French kissing?" he marvels, wistfully. "A butt cheek may have fallen out? I'm only imagining."

He's correct, as it happens. "Am I? Oh, amazing." So he's not averse to the idea of pop going a little too far? "The risky and risqué? Look," he gives a matter-of-fact shrug, "this is pop music. I can't be judgmental about the marketing tactics that are used to promote it. Because we can put our fist in the air about the over-sexualisation of pop music, but it's no different to what it was.

"We get desensitised now, and what is allowed is different. But it's always the name of the game in pop. In many genres you have to continue shocking people. And if you're going to be the top pop star in the world, you have to keep having something for people to blog about. The music isn't enough." That said, he's relieved that he's not required to, say, grab his crotch, or wear his trousers below his pants. "I would be very uncomfortable in that world. I'm very lucky that I don't have to shock people.

"I'm glad that I can fly just under the radar where I'm allowed to make music that I like to make. And keep it pretty much as simple as that. Whenever anything comes out that feels remotely personal or scandalous, I just go..." And here Groban gives an all-over shudder-come-tinge. "If I even see a paparazzi hiding in a bush somewhere, I'm like..." – and here there's a panic-stricken rictus – "What have I done?"

His vocal talents might be God- or nature-given, but Groban's ability to make people laugh emerged in the time-honoured tradition. It was a "defence mechanism" at school: I'll tell you a joke if you don't stick my head down the lavatory.

"Exactly right, it was being picked on. I was the music geek, so it was using the class clown thing, being able to have wit as a way of defusing a situation, or to be able to silence somebody who came at you with brute idiocy. I didn't know I was honing it when I was younger but it's nice. I've always enjoyed making people

laugh. And it's ironic that the music makes people cry," he says playfully (*You Raise Me Up*, especially, is a favourite at both weddings and funerals). "But I think that's all part of the schizophrenic nature of my career."

While still a pupil at his arts-leaning high school, Groban's vocal talents caught the ear of David Foster, famed producer of everyone from Barbra Streisand to Celine Dion, and also the songwriter/mentor of Michael Bublé. The Canadian is often pegged as Groban's great rival. But the American insists they're good friends, not least because they share a similarly irreverent approach to their job.

"Michael is another perfect example," says Groban, dressed-to-repress in a sensible jumper and checked shirt, and sipping iced tea. "He's got this killer voice and he's just a complete goofball. It's why we became friends. I love that. There's more room for that."

"The art sits on a pedestal," Groban elaborates. "But we do not. I'll always try to elevate the music to take people to another land when they listen to it. But as soon as the music is done, you can be real. I like being that way because I think it can bring out more emotions in people."

Not many modern singers can do this. Robbie Williams is a rare and effective example, and Bublé manages it very well. "It is a very old-school thing," acknowledges Groban. "You see some of the performers of yesteryear, doing those variety shows, doing it amazingly well. You can be all those things. You can make somebody cry with your love song. And then you can go out and tell a fart joke."

He's the first to admit that, in terms of his British profile, his non-singing skills – the fart jokes, if you like – have done much of the heavy lifting for him. Here he's as well-known as a brilliantly pithy guest and host on *Never Mind The Buzzcocks* as he is a singer.

Similarly, he's proved a more-than-game guest on both the *Graham Norton Show* and Jimmy Kimmel's American chat show. Famously, on the latter he turned his composition and piano skills to transposing Kanye West's gnomic tweets into a deftly hilarious song. (It's well worth seeking out on YouTube.) "I'd seen Kanye's Tweets already," he explains, "I follow him and I've always had a good laugh with him, and I hope he knows how hilarious he is."

Groban's acting roles, too, have done him huge favours. He played an amped-up version of himself on *Glee*, a "douchebag lawyer" in the romcom *Crazy, Stupid, Love* (alongside Emma Stone and Ryan Gosling), and a drunken brother on the American version of *The Office*. On the latter, Twitter was again his friend.

He follows Mindy Kaling, an actress and producer on *The Office* (she also has her own very funny show, *The Mindy Project*). In 2011 she messaged Groban. Kaling pointed out that they had never met, yet they had so many friends in common, and wondered what he was up to. "She said, if you're in town, [cast-member/writer] BJ Novak has this idea for the script and you'd be a hilarious cameo if you're in town."

Through "complete serendipity", Groban was playing an LA concert the night before they wanted to film him. "So I left the stage, slept for a while, got up at 4am and went to set." And the acting roles keep coming. He's in another film, *Coffee Town*, out this year. And next month he flies to Britain to film a part in another, as-yet-secret comedy movie.

All these roles, I suggest, present a different side of him. People from a distance might think him clean-cut and straight. "A knob," he shoots back with a smile. "You can say it." OK. But here you are playing, well, horrible men.

"I love it!" he beams. "It's all me. I'm very serious about my music, but I really don't take myself seriously at all. When it's time for me to sing a song, I'm in the song. But when it's time for me to joke around, I don't even know who that guy was. So I'm that way offstage too."

“You can’t win over everybody with your music,” he reflects. “But if I can at least walk down the street and I feel like people know the kind of person I am, they know both sides. I would hate for people to just think of me as the guy staring back at them from a billboard. That’s so boring.”

Now Josh Groban has to go home. He has a date with a presentation basket of fruit and an iPhone game. Like he says, he’s living the dream.

'All That Echoes' (Warner Bros) is out now. Josh Groban's UK tour begins on June 14 at the O2, London. See Joshgroban.com

Picture No. 1 by Chris Buck

Picture No. 2 – courtesy Warner Bros Picture

<http://www.telegraph.co.uk/culture/music/rockandpopfeatures/9926931/Josh-Groban-I-like-making-people-laugh-but-my-musics-always-making-them-cry.html>)